

Mihajlo Pantić

CIBULKA, PIVSKI MANEKEN

Voz je dugo i sporo ulazio u stanicu. Jedva je, jednom, stao. Cibulka se stiskao sve vreme puta, mučnina mu se kao kamen spekla u grlu. Činilo mu se da će ako ustane odmah da se usere. Jebalo te pivo. Kupe je bio pun kao šupak, neko prdne, a neko udahne, a i u hodniku su svi odreda stajali na jednoj nozi, mahom marva penzionerska. I da je hteo nikako nije mogao da se probije do klozeta na kraju vagona koji je smrdeo tako da su svim putnicima (lepo kažem: svim) po čelu izbijale krupne graške znoja, lele majke. Pri tom je Cibulka sedeo na strani suprotnoj od kretanja voza, dupetom napred, a to nikada nije voleo. Kada je probao da zamoli mršavu gospođicu (odnekud mu je poznata, da, to je poznata manekenka!) koja je sedela preko puta njega da se zemene, jerbo mu je stvarno bila muka, ona je, držeći psetance u rukama, gadljivo okrenula glavu prema prozoru, čistom kao da ga je neko malopre namazao slaninom, i zagledala se u izmuzgane predele napaćene majčice Srbije. Kraj pruge su promicala smetlišta, ogolelo drveće, izgužvane automobilske karoserije, izraubovane veš mašine i ostala bela tehnika kojoj je davno istekao rok upotrebe. To mora da je strašno teško, baviti se manekenstvom u Srbiji i Crnoj Gori...

Nabijem te na onu stvar, pomislio je Cibulka (nisam siguran, možda je to izgovorio polglasno, siktavo, voz je sve jednako kloparao) i pokušao da se pribere. Još malo, još malo, još malo, mrndžao je sebi u bradu u ritmu gvozdenih točkova. Kad će više taj Beograd.

Juče je Cibulka na takmičenju pivopija u jagodinskoj pivari strusio u sebe između dvadeset osam i četrdeset tri litre piva, jeblo te pivo. Cibulka je laf od čoveka, bivši krimos, višestruki povratnik, radio je džep, godinama, ali je to na početku novog milenijuma postalo sasvim demode. Sada je ekonom fudbalskog kluba "Mladi brodarac". Znete, to je ona ekipa što ima teren kraj starog železničkog mosta, čim se pređe na novobeogradsku stranu. S leve strane je cigansko naselje sa "kuće od kartoni", jebem li ga od čega, od limova i najlona pritisnutog automobilskim gumama, a sa desne strane je auto-otpad i fudbalsko igralište. Ponekad, za vreme trajanja prvenstva beogradskog podsaveza, ljudi koji su, po ceni od 12 i 20 dinara, sklopili jednokratni ugovor o prevozu vozilima Gradskog saobraćajnog preduzeća, za plaćenu kartu mogu, pride, dok tramvaj prelazi mostom, da odgledaju i parče fudbalske utakmice između "Mladog brodarca" i ne znam još koga, u trajanju od dva do pet minuta, zavisi koliko brzo tramvajdžija vozi. Ponekad im se posreći pa vide i gol uživo, ali to biva retko. Šta biste vi za te pare! Juventus – Milan? Nema bate, plati pa klati. U svakom slučaju, lopta odskače po džombastom terenu. A kad je gužva u saobraćaju i tramvaj se zaglavi na mostu, srećnicima zapadne da odgledaju i izvođenje penala.

Ua, sudija!

E, tamo je negde i Cibulka, nekadašnji manjov sa Sajmišta. Eno ga, sedi pored aut linije, otvorio je gajbu s pivom (čujete li šta vam kažem, gajbu, a ne flašu) i samo eksuje,

polu gajbe prvo poluvreme, pola gajbe drugo. U poluvremenu, naravno, trešti zvučnik, peva Seksilija. Narodnjaci su zakon! Posle utakmice Cibulka pokupi kopačke, štucne i dresove, pa toliko. Radne obaveze su za taj dan završene. Do sledeće nedelje, moliču lepo. Tim "Mladog brodarca" inače trenira u starim majicama koje igrači nose sa sobom i peru kod kuće. Cibulkin posao je da vodi računa o novom kompletu. Operere i osuši šortseve i dresove, ne pegla ih, samo lepo rukom poravna i složi. Zatim izviksa kopačke, sve to smesti u magacin, pod konac, ključ u džep i ode na pivo. Mislim, ide on na pivo, jebalo ga pivo, i kad nema šta da radi. U stvari, on stalno nema šta da radi, pa stalno ide na pivo, u kasinu, kraj igrališta, i ići će tako, odsad pa dovek, jedino ako petak ispadne iz nedelje, e, taj će petak preskočiti.

Posao u "Mladom brodarcu" sredio mu je Žile Leš, drug iz Zabele. Ekonom kluba ima i neku sitnu kintu, preko Sofke (ne, bre, od Bore Stankovića, znaš li ti šta je Sofka, to ti je nekakva skraćunica od ne znam čega, neki savez, jebem li ga šta je), ali je najvažnije da je Cibulka dobio sobičak kraj magacina. Ušuškan, ne prokišnjava, od tvrde građe. Peć, krevet, ogledalo, ormar, sto, dve stolice i lavabo, ma milina. Suvo, ima gde da se prespava, može nešto i da se privede, biva i to. Ruška je super riba, zimska, sto dvanaest kila. Nekad je Ruža Stoisavljević bila feš ženska, prvo dupe Aleksinca, ali se posle porođaja ugojila i od tada ni gram dole, ma kakva dijeta, nema pojma, sve što pojede lepi joj se i prima. Nema veze, moćno izgleda, brdo žene, pa kad uhvatiš u ruku, znaš šta si uhvatio. Samo ima jednu manu. Voli da čita, ali, neke se žrtve, majku mu, moraju podneti. Inače, pivo nije skupo, a i kad se nema, uvek se nađe neko ko hoće da plati. Osim toga, ispijanje piva je razvijena sportska disciplina. Cibulka se proćuo kao renomirani takmičar, pisale o njemu i novine. Makazama koje služe za udešavanje pertli na kopačkama načinio je nevešt isećak iz "Balkana", članak "Otvoreni šampionat Srbije u ispijanju piva", i zalepio ga na zid pored napuklog ogledala, iznad lavabo. Tako živi Cibulka, golub prevrtač, pivopija, laf, ljubav Ruškinog života.

Ali, juče je vala baš preterao. Jeste, osvojio je drugu nagradu, slikali su poredničku trojku za "Jagodinske novine". Čak su mu sa lokalne televizije tražili izjavu, ali je montažer iz priloga izbacio deo kada on govori, jerbo je Cibulka krezav, godinama je pivske flaše otvarao zubima i malo-pomalo od toga je počeo da se smeje na prored, trčiš-trčiš, pa zub. Gleđaoci Srednjeg Pomoravlja sinoć kad je pao mrak, posle izveštaja sa mitinga svih političkih šupljih kurtona mile naše Srbijice, mogli su da na petnaestak sekundi vide i dobrog Cibulku kako se, otekao od piva, smeši u kameru, bio je to zvezdani trenutak njegovog života. Posle su ga odneli (čuješ li šta ti kažem, odneli, a ne odveli) kod neke lokalne udovice koja namernicima izdaje sobe sa punim ili praznim krevetom, volj ti ovako, volj ti onako, i tu je Cibulka prespavao, a ujutru se nekako utandrljao u krcat voz...

Sam Bog će znati kako se dokopao mesta, pa još kraj prozora i činilo mu se, mamurnom, da je sve potaman, da će nastaviti da kunta sve do Beograda. Ali hoćeš, čim je voz krenuo, krenula je i Cibulkina utroba, deset žaba kreketuša sa sve punoglavcima meškolljilo mu se u želucu. Još se nekako potrefila i ta manekenka preko puta njega, koja je u jedan mah izvadila kuće iz torbe i stala da ga cmače, moš misliti. Kolotala je očima, razočarana, razumljivo, menadžer koji joj je smestio nastup na "fashion week-u" u Bijelom Polju ju je ispalio. (Na plakatu je engleski bio napisan ćirilicom, ijekavicom.) I sad se

ona, jelte, prvo lice naših modnih magazina, vraća za Beograd sa svom tom marvom kojoj je krsna slava svakog prvog i petnaestog u mesecu, tada jedino mrse. (Ma, jesi li ti video kako izgledaju stočni vagoni u Austriji? To je bre hotel za našu prvu klasu, trebalo je da nas porobe bar na jedno dvesta godina, da nas malo upristoje!)

E, Cibulka, Cibulka, obraća se on samom sebi, bezglasno. Em ti se povraća, em moraš da gledaš ovu hodajuću vešalicu. Pa šta ako je maneken! Kakva mi je to pa žena bez dupeta, žena bez dupeta je kao selo bez crkve. Ko da su te, bre, deca iz drugog razreda osnove na opštetehničkom pravila. Žica i krpe. Pre bi bata Cibulka mrtvog Musolinija nego tebe. A i ja sam, majka mu stara, nekakav maneken, pivski, samo da imam zube sigurno bi me pozvalo za reklamu. Obukli bi me u dres Bajerna iz Minhena i napisali, onako, ispod, velikim slovima: Cibulka, šampion u ispijanju piva.

Tako misli Cibulka, najlepši dečko savskog kupališta u sezoni 71/72, luče belo, dok mu se stomak skuplja, sad će povratiti manekenki pravo u krilo sa sve njenim kućetom od litara i po mesa.

Neće. Još malo, još malo, još malo, ponavlja u ritmu točkova. Voz se nekako ušunjao u grad, prošao Topčider, evo ga kod Careve Čuprije.

Još malo, još malo, još samo malo.

A Ruška? Pa stalno misli na nju. Cibulka je zaljubljen. Ruška, Ruška, zapet sam ko puška, pevuši Cibulka i misli o tome kako će se čim se vrati i isповraća ko čovek zavuci sa Ruškom u svoj sobičak. Ruška radi za šankom u kasini FK "Mladi brodarac", otkad je došla iz Aleksinca to joj je prvi stalni posao. Mnogo se jadna napatila dok ga je našla. Ima vanbračnu kćer Zlaticu, zlato mamino, šest godina. Na jesen će u prvi razred, zna sva slova, naučila je mama Ruška, šta može mama kad voli da čita, najviše Danijelu Stil, a ni ove naše nisu loše. Ova Iveta Plazinić i Miljana Škorić Bavrić, one pišu bolje od Kasandre, mame mi. Zna da će joj knjige doći glave, već umalo jesu, kad sve što radi, radi zbog ljubavi. Tako se zgodilo i prvi put, previše je čitala Bavrićku i gledala Kasandru i pomislila je da joj se sprema romansa. Napustila je srednju medicinsku i za Stoletom došla u Beograd. (Ma zaklela se da neće ni ime više da mu pomene!) Tja, ostavio je odmah, trudnu, posle dva dana. Izgustirao čovek, šta ćeš.

Posle se jedva snašla. Ali, sada je sve u redu. Dobila je posao, Cibulka je voli. Jeste, dosta je stariji od nje. Šta fali? Ima, što se ono kaže, čovek sa nekim reč da progovori. Zlatka raste, vodila ju je u pozorištance. A i pijanci su fini svet, samo treba umeti sa njima. Eto, Ruška stvarno ume. Žile Leš joj stalno govori, i pijan i trezan, znači stvarno to misli, bre, Ruška, ti si bolja od svih terapeuta i socijalnih radnika, melemna ti je reč, svaka ti valja.

A voz stao na crveno, Cibulka skoro sasvim izumro. Više ne može da zadrži gorki talas koji dolazi iz grla. Utroba mu se podiže, povrtiče, poplaviće kupe, manekenka će vrisnuti, životinjo, šta si to uradio, oneredio si mi se na port-folio u "louis vuiton" tašnicu (sa pančevačkog buvljaka, ali nema veze, izgleda kao prava). Povrtiče Cibulka, hoće, škole mi.

Hoće.

Neće.

Hoće.

Neće.

Dobro, hoće.

E, neće.

E, hoće.

Na sreću, nije. Voz je ipak krenuo, i onda se, mic po mic, mileći po šinama, posle desetak minuta, konačno zaustavio u stanici. Ispovraćaću se, kucnuo je čas, oštro je sebi naredio jagodinski pivski vicešampion, i to odmah sad, kroz prozor. Obesio se obema rukama sa namerom da spusti okno, protne glavu i iz sve snage bljuzne po peronu, ali vraga, prozor ni makac, pokvaren. Jedino što je mogao da na srpskom, najlepšem jeziku na svetu, potom i na nemačkom, francuskom i italijanskom pročita: Ne nagingi se kroz prozor. Slaba vajda. Neko je ispod toga na istoj pločici dopisao: Ne seri dok voz stoji.

Cibulka je rukom pritisnuo usta. Želudačna kiselina, jebem ti pivo, pokuljala je između prstiju. Kupe se na sreću već gotovo ispraznio i Cibulka je bukvalno pregazio nekoliko penzionera koji su vuknjali gomile zavežljaja, kofera i kartonskih kutija uvezanih kanapom. Bili u zavičaju po provijant, inače žive na sedamnaestom spratu na Novom Beogradu. (Jednoiposoban stan, lift, da samo znate kakav pogled imaju!) Cibulka se obesio o kvaku otvorenih vrata i sfzuljao direktno na peron.

Šta sad?

Korpa za otpatke. Hvala Bogu i gradskoj čistoći. Naslonio se glavom na ivicu one mrežaste, pokretne korpe za otpatke, razjapio čeljust i u cugu izručio deset do četrnaest litara stomaćnog sadržaja. Nesvareni komadi salame zvane "podriguša" i kiselih krastavaca koje je na brzinu mezetio juče za vreme takmičenja, između krigli piva koje su pristizale kao da klize po ledu, i padale ravno na njegovu zabelsku višegodišnji žed, razaznavali su se u zelenkastoj smeši. Gurnuo je prst u usta i sve to prelio sa još dva tri litra nekadašnjeg piva, jebem ti pivo.

Nije mislio ni na šta. Glava mu je ječala uprazno, kao olupana pivska konzerva od pet litara. Bio je to trenutak definitivnog Cibulkinog očišćenja. *Nikad više*, pomisli najzad. Te dve reči stige su odnekud s neba, nekako tuđe.

Odlaknulo mu je, kao da se ponovo rodio.

Život je najzad mogao da počne.

– Stoka – rekla je sasvim razgovetno manekenka, prolazeći pored njega. Psetance je virilo iz šanerske torbice.

Cibulka ništa nije čuo.

Ili se pravio da ne čuje.

Ili ga nije zanimalo.

Sasvim svejedno.

Mislio je na Rušku. Čekala ga je preko reke, vrela, i spremna, zavučena u perine, u njegovom zagrejanom sobičku. Ma, kad se opružim pored nje mogu, bre, da bombarduju Srbijicu s nebesa dvesta pet dana. Ne vidim, ne čujem, sto dvanaest kila uspaljenog ženskog mesa diše kraj mene, malo li je.

Osmehnuo se.

Biće večeras kekete kekete.

Kud ćeš više od života, jebalo te pivo.